

Voor Laura en Elise, de liefste kinderen van de hele wereld,
hier is jullie Annabelleke
- Miriam

Tekst: Miriam Borgermans / Illustraties: Monique van den Hout
Annabelleke
© 2017 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Trefw.: stout zijn, kattenkwaad, humor
NUR 281-282
ISBN 978 90 448 2782 8
D/2017/4124/197
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.borgermans.be
www.moniquevandenhout.nl

The background is a light-colored illustration of a room. At the top, there are three sets of yellow footprints on the ceiling. In the foreground, two legs are shown from the knees down, wearing yellow shoes with red laces. A paintbrush with yellow paint is visible between the legs. The room contains a window on the left, a round clock on the wall, a window with a rooster on the right, and a table and chair in the background.

INHOUD

Piranha	12
Het boze bommelied	22
Logeren	24
Pietertje	36
Soppig Schorremorrie Schuimfeest	44
Stinkende Stankbom	52
Wiele wiele wapsie maan	54
School	62
Modderworstelen doe je zo	70
Lied van de verkouden olifant	72
Wrat	84
De Schreeuw	90
Pad	106
Een zon met een neus	112
Schuur	116
Diederiktaart	122
Zwemles	128
Kersensnoep	134
Modderworst	138
Teen in kraan	142
Pop	146
Sproetentoet	150
Wolken plukken	154
<i>Jouw eigen Geheim Schriftje</i>	162
<i>Maak je eigen Stinkende Stankbom</i>	164
<i>Verzin een nieuwe naam</i>	166
<i>Spik Spannend Spekkie Avontuur</i>	168
<i>Wilde Tekening</i>	170
<i>Jouw eigen kwinkel</i>	172

Dit is Annabelleke.
Annabelleke is het **ALLERSTOUTSTE** kindje van de hele wereld.

*Er schijnt ooit in Rusland ook een ander stout kindje te zijn geweest.
Maar dat telt niet mee, want dat is opgegeten door een mammoet.*

Denk aan het stoutste kindje dat je kent.
Denk aan het allerstoutste kindje dat je kent.
Denk dan aan iemand ... die nog **TIEN** keer zo stout is.
Dat superstoute kindje is een
bravaf plumpuddinkje
naast Annabelleke.

Niemand weet hoe het komt dat Annabelleke zo stout is.
Zelfs als ze slaapt, moet je nog uitkijken.
(PAS **ALSJEBLIEFT** GOED OP!)

Toch was Annabelleke als baby'tje lief.
Baby'tjes kunnen niet stout zijn.

Maar baby'tjes groeien.
Hun hersentjes groeien.
Hun scherpe nageltjes groeien.
Ze ballen hun handen tot vuistjes en op een dag ...
knijpen ze in je neus!
Zo ging het ook bij Annabelleke.
Annabelleke werd elke dag een beetje meer
brutaal
ondeugend
ongehoorzaam
Steeds meer, tot ...

Annabelleke **HET ALLERSTOUTSTE KINDJE VAN DE HELE WERELD**
was geworden.

*Het zou heerlijk zijn als er rapporten bestonden voor stoute kinderen.
Dan kreeg Annabelleke vast schitterende cijfers.*

Prachtig, Annabelleke!
Je kan al heel goed zeuren.
In dingen stuk maken ben je ook fantastisch.
Bij het appelmoes gooien raak je het plafond al.
Je krijgt tien op tien!

WAARSCHUWING

Omdat dit boek over het allerstoutste kindje van de hele wereld gaat, staat het vol stoute dingen.
Lees het daarom

ALLEEN

voor aan hele lieve en leuke, brave kinderen.
Echt, dat is heel belangrijk.

Kinderen die het nooit in hun hoofdje zullen halen om ook zulke stoute dingen te doen als Annabelleke.
Je wilt ze niet op ideeën brengen, toch?

Natuurlijk niet.
Stel je voor.

Geloof me, Annabelleke kan heel koppig zijn.

En de **SCHREEUW** van Annabelleke is verschrikkelijk.

Daarom heeft het me als schrijver veel tijd gekost, naast een pony met een roze zadel, om dit boek te maken.

Het is ook de schuld van Annabelleke, lieve lezer, dat het boek hier en daar een tikje vlekkerig is.

En dat er in gebeten is.

Annabelleke wil altijd het laatste woord hebben.

PIRANHA

BONS, deed mama's hoofd.

Het water klotste. De hele kamer stond vol water.

Mama was in haar slaap uit haar bed gezweefd. Ze dreef nu net onder het plafond, in haar nachtjapon.

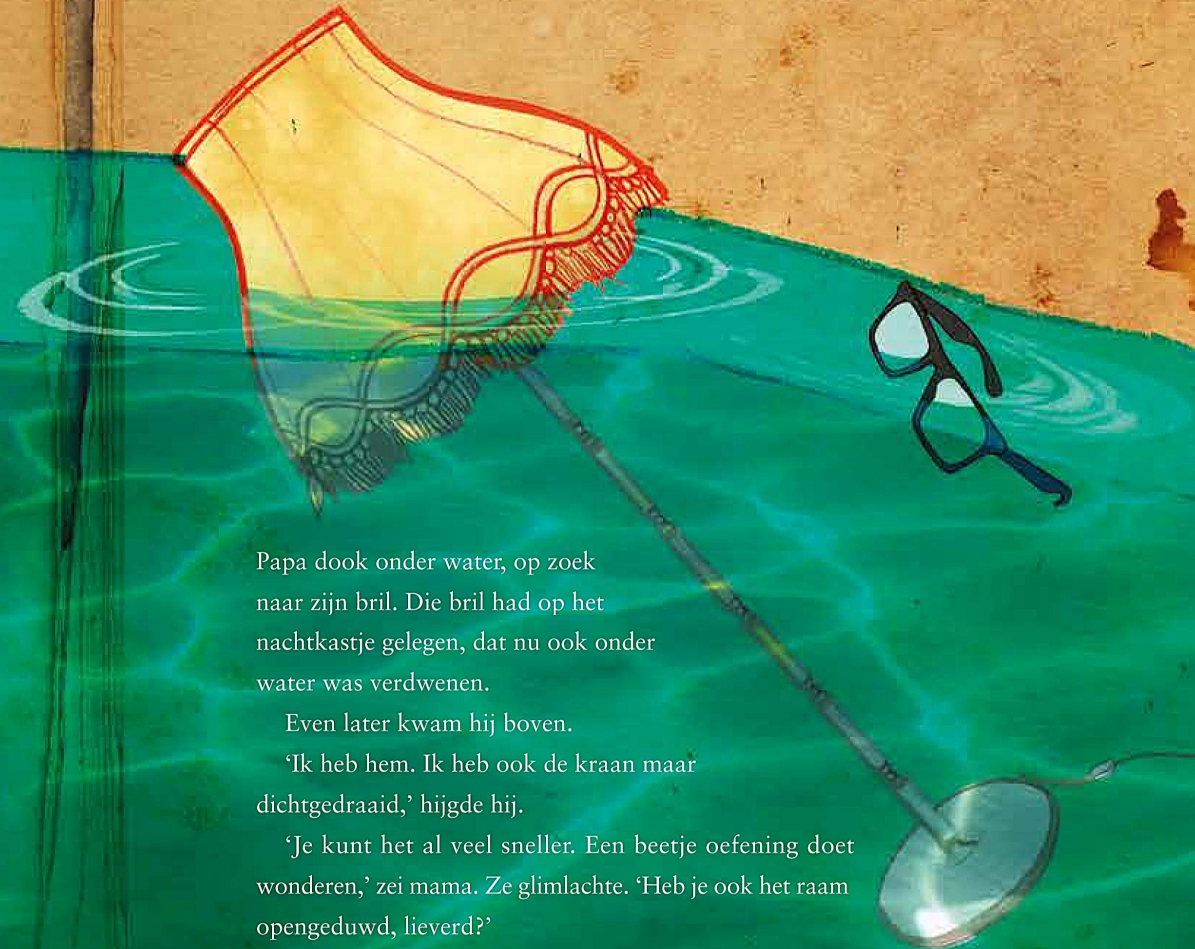
'Wat is er gebeurd?' gilde mama.

'De slaapkamer is een zwembad geworden. Annabelleke natuurlijk weer,' zei papa. Papa was zo dun als een kous aan een wasdraad waar je aan bent gaan hangen. Hij sloeg wild met zijn armen, zodat het spatte.

'Hé,' zuchtte mama.

Annabelleke had weer de kraan van de wastafel opengedraaid, en het water laten stromen.

**NET ZOLANG TOT
HET HELE HUIS
ONDER WATER STOND.**

Papa dook onder water, op zoek naar zijn bril. Die bril had op het nachtkastje gelegen, dat nu ook onder water was verdwenen.

Even later kwam hij boven.

'Ik heb hem. Ik heb ook de kraan maar dichtgedraaid,' hijgde hij.

'Je kunt het al veel sneller. Een beetje oefening doet wonderen,' zei mama. Ze glimlachte. 'Heb je ook het raam opgeduwd, lieverd?'

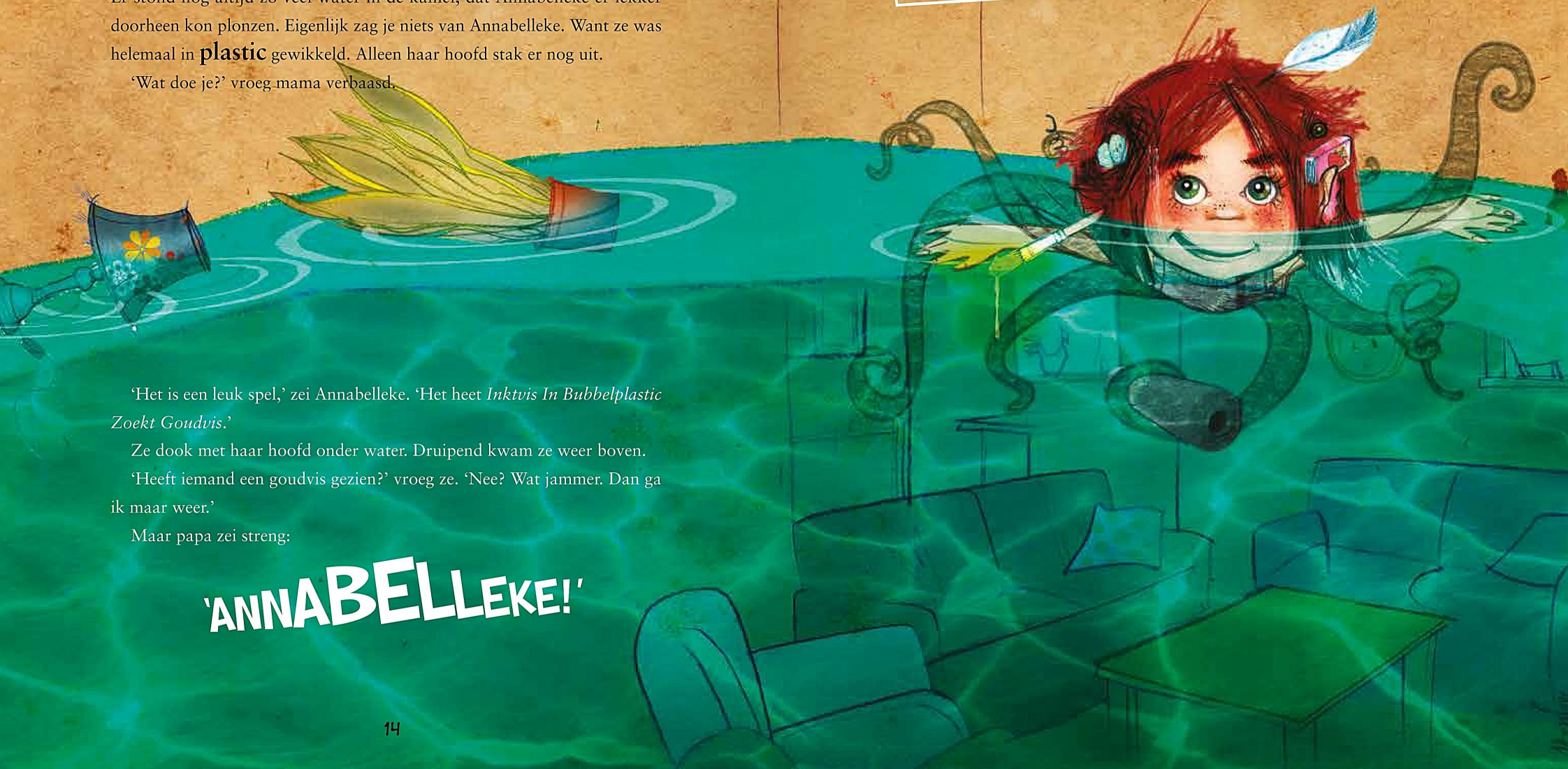
'Ja hoor, schat.'

Inderdaad. Met luid geraas stortte het water naar beneden, de tuin in.
'Het is een beetje vervelend om elke dag in koud water wakker te worden,' zei papa. 'Koop vandaag alsjeblieft die **goudvis** voor Annabelleke.'
'Ja, lieverd,' zei mama. 'Maar helaas is de dierenwinkel dicht. Het is ...'
Ze zweeg, want Annabelleke kwam door de deur naar binnen zwemmen. Er stond nog altijd zo veel water in de kamer, dat Annabelleke er lekker doorheen kon plonzen. Eigenlijk zag je niets van Annabelleke. Want ze was helemaal in **plastic** gewikkeld. Alleen haar hoofd stak er nog uit.
'Wat doe je?' vroeg mama verbaasd.

'Het is een leuk spel,' zei Annabelleke. 'Het heet *Inktvis In Bubbelplastic Zoekt Goudvis*.'
Ze dook met haar hoofd onder water. Druipend kwam ze weer boven.
'Heeft iemand een goudvis gezien?' vroeg ze. 'Nee? Wat jammer. Dan ga ik maar weer.'
Maar papa zei streng:

'ANNABELLEKE!'

MISSCHIEN VIND JE HET GEK DAT DE OUDERS VAN ANNABELLEKE NIET BOOS WAREN. MAAR ZE WAREN NATUURLIJK AL EEN HELE TIJD GEWEND AAN RAMPEN. BOVENDIEN HADDEN ZE EEN SPECIALE RAMPENVERZEKERING AFGESLOTEN, TOEN ANNABELLEKE DRIE JAAR WAS. HET WAS EEN HEEL GOEDE VERZEKERING, AL WAS HIJ DUUR. VERZEKERINGEN ZIJN SUPERHANDIG ALS JE EEN KIND HEBT ALS ANNABELLEKE.

Daarna kuchte hij.

‘Je moet naar school.’

‘Ik kan niet naar school als ik geen goudvis heb,’ zei Annabelleke. ‘Dat is toch logisch, papa.’

‘Zorg alsjeblieft vandaag voor een goudvis,’ zei papa nogmaals tegen mama. ‘Ga naar de **dierentuin**. Daar hebben ze ook goudvissen.’

‘Maar die verkopen ze niet,’ zei mama.

‘Je kunt het altijd vragen,’ zei papa. ‘Vragen staat vrij.’

Hij stond op en kleeedde zich aan.

Toen ging hij naar zijn werk, en mama stopte alle lakens in de reuze-wasmachine.

Daarna ging mama met Annabelleke naar de dieren tuin.

In een groot gebouw zwommen vissen uit de hele wereld in glazen bakken.

‘Ik ga eerst wat rondkijken,’ zei Annabelleke.

In de zaal was het **donker en warm en stil**.

Mama geeuwde en ging op een bankje zitten. Ondertussen keek Annabelleke rond.

Het was leuk om te zien hoe de vissen zwommen.

Er was een piepklein gezonken bootje.

Er was een inktvis. En twee zeepaardjes.

Daarna liep Annabelleke naar een glazen wand, waarachter een grote groep piranha’s zwom. Er hing een bordje:

De gouden spikkels op hun schubben glinsterden. Ze hadden vlijmscherpe tanden.

Een piranha was leuker dan een goudvis, dacht Annabelleke. Goudvissen waren stom. **Annabelleke wilde een piranha hebben.**

Mama zat met haar ogen dicht op het bankje. Ze sliep.

Dus deed Annabelleke de deur naast de glazen bak open. Daarachter lag een trap.

Annabelleke klom naar boven. Er was een gang waar je de visbakken van boven kon zien. Stil was het er, alleen de pompen maakten een borrelend geluid.

Een tikje **griezelig** was het wel.

Voorzichtig nam Annabelleke een schepnet van de muur. Ze pakte een emmer, met een deksel. Daarna stak Annabelleke het schepnet in het water van de piranha's. Ze roerde erin, alsof het soep was.

Het lukte. Er zat een piranha in! De piranha spartelde wild. Hij hapte. Zijn tandjes klapperden.

Toch lukte het Annabelleke om de piranha in de emmer te doen. Hij bonsde tegen het deksel.

Daarna holde Annabelleke weer naar mama, die net haar ogen opendeed.

'Dat was een **lekker dutje**,' zei ze. 'Wat heb je daar?'

Als mama hoorde dat het een piranha was, dacht Annabelleke, ging ze vast gillen. Het was altijd lastig als mama ging gillen. Het betekende een hoop gedoe. Daarom zei Annabelleke: 'Ik heb een vis met **gouden spikkels**.'

Dat was geen leugen.

'Wat fijn. Een goudvis,' zei mama. 'Heerlijk. Dan kunnen we weer naar huis.'

Thuis trok Annabelleke dikke handschoenen aan. Ze deed de piranha in een ronde glazen kom. Daarna legde ze er een dik boek op, zodat hij er niet uit kon. Het was maar goed dat ze dat deed. De piranha lustte graag katten-

brokjes. Maar soms sprong hij bij het voeren zo hoog omhoog, dat hij uit de kom viel. Dan hapte hij woest in het rond.

Zijn schubben glinsterden. **Zijn tandjes klapperden.** Maar met handschoenen aan, kon het geen kwaad.

Het was echt spannend om een piranha als huisdier te hebben.

Vooraf toen Diederik kwam kijken.

Diederik was een beetje flauw.

**DAAROM LACHTE IEDEREEN DIEDERIK UIT,
TOEN HIJ ZEI DAT DE **goud**vis
HEM HAD GEBETEN.**

